

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodnicząca: Monika Kawa-Ogorzałek

Protokolant: Mikołaj Kraska

po rozpoznaniu na rozprawie odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w dniu 17 kwietnia 2026 r. przez Odwołującego – wykonawcę Solaris Bus & Coach Sp. z o.o. z siedzibą w Owsieńskiej w postępowaniu prowadzonym przez Zamawiającego – Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu przy udziale uczestnika po stronie Zamawiającego – wykonawcy Daimler Buses Polska sp. z o.o. z siedzibą w Wolicy

orzeka:

1. oddala odwołanie,
 2. kosztami postępowania obciąża Odwołującego i:
 - 2.1. zalicza w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwotę 15 000 zł (piętnaście tysięcy złotych) uiszczoną przez Odwołującego tytułem wpisu od odwołania oraz kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) poniesioną przez Zamawiającego tytułem wynagrodzenia pełnomocnika,
 - 2.2. zasądza od Odwołującego na rzecz Zamawiającego kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) stanowiącą zwrot kosztów poniesionych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.
- Na orzeczenie – w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia – przysługuje skarga za pośrednictwem Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Zamówień Publicznych.

Przewodnicząca:

KIO 1783/26

UZASADNIENIE

Zamawiający - Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu prowadzi na podstawie przepisów ustawy z dnia 11 września 2019r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2024r., poz. 1320 ze zm.; dalej: „Pzp”) postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego sektorowego pn. „Dostawa autobusów elektrycznych o napędzie zeroemisyjnym z systemami ich ładowania dla MPK Sp. z o.o. we Wrocławiu wraz z prawem Opcji”.

Ogłoszenie o zamówieniu zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym UE w dniu 2 stycznia 2026 r. pod nr Dz.U. S: 1/2026, 154-2026.

W dniu 17 kwietnia 2026r. wykonawca Solaris Bus & Coach Sp. z o.o. z siedzibą w Owsieńskiej (dalej: „Odwołujący”) wniósł do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej odwołanie wobec czynności i zaniechań Zamawiającego polegających na:

1. zaniechaniu wezwania Odwołującego do udzielenia wyjaśnień dotyczących treści złożonej oferty;
2. odrzuceniu oferty Odwołującego jako niezgodnej z warunkami zamówienia;
3. zaniechania odrzucenia oferty Daimler Buses Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Wolicy (dalej jako „Daimler” lub „Przystępujący”) jako niezgodnej z warunkami zamówienia;

Odwołujący zarzucił Zamawiającemu naruszenie:

1. art. 223 ust. 1 Pzp poprzez zaniechanie wezwania Odwołującego do udzielenia wyjaśnień dotyczących treści złożonej oferty w zakresie parametrów stanowiska szybkiego ładowania (dalej jako „Ładowarka”), tj. liczby zastosowanych modułów oraz uwzględnienia dodatkowego modułu redundantnego (awaryjnego), w rezultacie czego Zamawiający bezpodstawnie uznał, że oferta Odwołującego jest niezgodna z pkt 1.1.2.4 zawartym w Załączniku nr 2.10b do Opisu przedmiotu zamówienia (dalej jako „OPZ”), podczas gdy z treści udzielonych wyjaśnień jednoznacznie wynikałoby, że Odwołujący w swojej ofercie uwzględnił wymaganą liczbę modułów podstawowych oraz dodatkowy moduł awaryjny;
2. art. 223 ust. 2 pkt 3 Pzp poprzez zaniechanie poprawienia ewentualnej niezgodności oferty Odwołującego z dokumentami zamówienia, tj. z wymogiem wskazania liczby wszystkich modułów Ładowarki (a nie jedynie modułów wymaganych do pracy w trybie bezawaryjnym – mimo, że SWZ nie precyzował tej kwestii), podczas gdy taka zmiana nie spowodowałaby istotnej zmiany w treści oferty i sprowadzałaby się wyłącznie do wskazania także dodatkowego modułu (podczas gdy wymóg taki już wynikał z OPZ i był uwzględniony przez Odwołującego), nie skutkując tym samym jakąkolwiek modyfikacją zobowiązania wynikającego z treści oferty;
3. art. 226 ust. 1 pkt 5 Pzp odrzucenie oferty Odwołującego jako niezgodnej z warunkami zamówienia, tj. pkt 1.1.2.4 OPZ w rezultacie bezpodstawnego przyjęcia, że nie uwzględniono w niej dodatkowego modułu awaryjnego Ładowarki, podczas gdy Odwołujący przyjął zastosowanie w Ładowarce [tajemnica przedsiębiorstwa] modułów podstawowych

(pracujących równolegle) oraz jeden awaryjny moduł (uruchamiany jedynie w przypadku awarii którego z modułów podstawowych);

4. art. 226 ust. 1 pkt 5 Pzp poprzez zaniechanie odrzucenia oferty Daimler jako niezgodnej z warunkami zamówienia, tj. podaniem nieprawidłowych i wzajemnie wykluczających się parametrów Ładowarki dotyczących modelu urządzenia, jego wymiarów oraz liczby zastosowanych modułów;

ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia zarzutów z pkt 1 – 4 powyżej, zarzucił również naruszenie:

5. art. 225 ust. 1 pkt 5 Pzp poprzez zaniechanie odrzucenia oferty Daimler jako niezgodnej z warunkami zamówienia, tj. wymogiem określonym w pkt 1.1.2.5 OPZ dotyczącym maksymalnej mocy pobranej z sieci elektroenergetycznej przez Ładowarkę, która nie może przekroczyć 400 kW, podczas gdy Daimler zaoferował Ładowarkę o mocy nominalnej 400 kW, co oznacza, że nawet przy zapewnieniu maksymalnej sprawności tego urządzenia moc pobrana z sieci zawsze przekroczy 400 kW, a tym samym Ładowarka nie spełni ww. wymogu OPZ.

W związku z tak sformułowanymi zarzutami Odwołujący wniósł o uwzględnienie niniejszego odwołania w całości i nakazanie Zamawiającemu:

1. unieważnienie czynności wyboru oferty najkorzystniejszej w Postępowaniu oraz odrzucenia oferty Odwołującego, przeprowadzenie ponownego badania i oceny złożonych, w tym wezwania Odwołującego do udzielenia wyjaśnień dotyczących treści złożonej oferty w zakresie Ładowarki (względnie: poprawienia omyłki w zakresie liczby zastosowanych modułów Ładowarki, tj. wskazania dodatkowego awaryjnego modułu) oraz odrzucenie oferty Daimler;

2. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych do niniejszego odwołania lub przedłożonych w toku postępowania przed Krajową Izbą Odwoławczą na okoliczności wskazane w uzasadnieniu odwołania lub w dacie powołania się na te okoliczności w postępowaniu przed Izbą;

3. nieujawnianie innym uczestnikom postępowania informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa Odwołującego oraz jego dostawcy w rozumieniu art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, tj. informacji o liczbie i mocy zastosowanych modułów Ładowarki oraz jej konstrukcji.

W uzasadnieniu Odwołujący przedstawił stanowisko faktyczne i prawne na potwierdzenie zasadności sformułowanych zarzutów.

Zamawiający oraz Przystępujący w złożonych stanowiskach pisemnych oraz na rozprawie wnieśli o oddalenie odwołania w całości jako niezasadnego.

Po przeprowadzeniu rozprawy z udziałem Stron postępowania odwoławczego, na podstawie zebranego materiału w sprawie oraz oświadczeń i stanowisk Stron, Krajowa Izba Odwoławcza ustaliła i zważyła, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie Izba ustaliła, że nie została wypełniona żadna z przesłanek, o których stanowi art. 528 Pzp, skutkujących odrzuceniem odwołania.

Izba oceniła, że Odwołujący posiada interes w uzyskaniu zamówienia oraz możliwość poniesienia szkody w związku z ewentualnym naruszeniem przez Zamawiającego przepisów Pzp, czym wypełnił materialnoprawną przesłankę dopuszczalności odwołania, o której mowa w art. 505 ust. 1 Pzp.

Przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy Izba uwzględniła dokumentację postępowania o udzielenie zamówienia przekazaną przez Zamawiającego, w szczególności treść SWZ, złożone przez Odwołującego przedmiotowe środki dowodowe oraz treść informacji Zamawiającego z dnia 7 kwietnia 2026r. o wyborze oferty najkorzystniejszej.

Skład orzekający Izby wziął pod uwagę również stanowiska Stron złożone ustnie do protokołu posiedzenia i rozprawy w dniu 3 czerwca 2026 r.

Izba zważyła:

Zgodnie z art. 226 ust. 1 pkt 5 Pzp Zamawiający odrzuca ofertę, jeżeli jej treść jest niezgodna z warunkami zamówienia, przy czym przez warunki zamówienia zgodnie z art. 7 pkt 29 Pzp należy rozumieć warunki, które dotyczą zamówienia lub postępowania o udzielenie zamówienia, wynikające w szczególności z opisu przedmiotu zamówienia, wymagań związanych z realizacją zamówienia, kryteriów oceny ofert, wymagań proceduralnych lub projektowanych postanowień umowy w sprawie zamówienia publicznego. Jednocześnie podkreślić należy, że wystąpienie niezgodności treści oferty z warunkami zamówienia jest podstawą odrzucenia oferty tylko wtedy, gdy niezgodność ta ma charakter zasadniczy i nieusuwalny.

Zgodnie z art. 223 ust. 1 Pzp w toku badania i oceny ofert zamawiający może żądać od wykonawców wyjaśnień dotyczących treści złożonych ofert oraz przedmiotowych środków dowodowych lub innych składanych dokumentów lub oświadczeń. Niedopuszczalne jest prowadzenie między zamawiającym a wykonawcą negocjacji dotyczących złożonej

oferty oraz z uwzględnieniem ust. 2 i , dokonywanie jakiegokolwiek zmiany w jej treści. Stosownie natomiast do treści art. 223 ust. 2 pkt 3 Pzp Zamawiający poprawia w ofercie inne omyłki polegające na niezgodności oferty z dokumentami zamówienia, niepowodujące istotnych zmian w treści oferty - niezwłocznie zawiadamiając o tym wykonawcę, którego oferta została poprawiona.

Przechodząc do oceny zarzutów dotyczących odrzucenie oferty Odwołującego w związku z nieuzasadnionym zaniechaniem przez Zamawiającego zastosowania przepisu art. 223 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 3 Pzp, wskazać należy, że Izba zarzuty te uznała za niezasadne. W konsekwencji niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 226 ust. 1 pkt 5 Pzp.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że Zamawiający w Rozdziale 16.7 pkt 3) SWZ ustalił, m.in. jako przedmiotowe środki dowodowe:

e) wskazanie podstawowych parametrów technicznych oferowanych elektrycznych autobusów (poprzez wypełnienie w Załączniku nr 3.1. formularza Pozostałe podstawowe parametry techniczne oferowanych autobusów EV MEGA);

f) wskazanie podstawowych parametrów technicznych oferowanego Systemu wolnego ładowania oraz Stanowiska szybkiego ładowania (poprzez wypełnienie w Załączniku nr 3.1. formularza Podstawowe parametry techniczne oferowanego Systemu wolnego ładowania oraz Stanowiska szybkiego ładowania);

g) wskazanie podstawowych parametrów ładowarki mobilnej plug-in (poprzez wypełnienie w Załączniku nr 3.1. formularza Podstawowe parametry techniczne oferowanych ładowarek mobilnych).

Powyższe ustalenie, ma w ocenie Izby istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Zauważyć bowiem należy, że skoro Zamawiający w sposób wyraźny i niebudzący żadnych wątpliwości ustalił, że wskazany wyżej załącznik nr 3.1. do formularza oferty „Pozostałe podstawowe parametry techniczne oferowanych autobusów EV MEGA” stanowi przedmiotowy środek dowodowy, to na obecnym etapie postępowania brak jest możliwości zakwestionowania jego charakteru. Izba zauważa również, że Odwołujący w żadnym miejscu odwołania nie wskazał na fakt nieprawidłowej kwalifikacji ww. załącznika jako przedmiotowy środek dowodowy. Dlatego też mając na uwadze przepis art. 555 Pzp wszelkie argumenty Odwołującego które wybrzmiały na rozprawie, a sprowadzające się kwestionowania charakteru ww. załącznika Izba pozostawiła bez rozpoznania. Jednocześnie wskazać należy, że kwestia charakteru tego dokumentu winna zostać zakwestionowana przez Odwołującego w terminie 10 dni od daty publikacji dokumentów zamówienia, co wprost wynika z art. 515 ust. 2 pkt 1 Pzp. Z tego powodu uznać należało, że stanowisko Odwołującego w tym zakresie było spóźnione i również z tego względu nie mogło podlegać ocenie.

W konsekwencji, skoro charakter załącznika nr 3.1. do oferty stanowił w świetle dokumentów postępowania przedmiotowy środek dowodowy, to oceniając zarzuty odwołania Izba uczyniła to przez pryzmat ustalonego i wiążącego zarówno wykonawców jak i Zamawiającego brzmienia SWZ, a więc poprzez charakter tego dokumentu nadany przez Zamawiającego w postępowaniu.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego naruszenia art. 223 ust. 1 Pzp, to wskazać należy, że z przepisu tego wynika, że wezwanie wykonawcy do złożenia wyjaśnień na jego podstawie może dotyczyć wyłącznie treści zawartej w ofercie, a więc wyjaśnienia sposobu jej rozumienia, w sytuacji, gdy została sformułowana niejasno. Nie jest przy tym możliwe prowadzenie negocjacji z wykonawcą i dokonywanie zmiany treści oferty. W rozpoznawanej natomiast sprawie treść załącznika nr 3.1. do formularza oferty Odwołującego była jasna i niebudząca wątpliwości co do sposobu jej rozumienia, także co do liczby wskazanych i zastosowanych modułów w zakresie stanowiska szybkiego ładowania jak również co do mocy każdego z zastosowanych modułów. Na podstawie ww. danych Zamawiający miał więc możliwość ustalenia, że zaoferowane stanowisko szybkiego ładowania autobusów nie spełnia wymagania, aby stanowisko to posiadało moc nominalną min. 400 kW, również w przypadku awarii jednego z modułów (wymaganie opisane w załączniku 2.10b do OPZ, pkt 1.1.2.4.). Z treści bowiem złożonego przez Odwołującego przedmiotowego środka dowodowego wynikało bezspornie, że w przypadku awarii jednego z kilkunastu zaoferowanych modułów stacja szybkiego ładowania nie osiągnie wymaganej mocy min. 400 kW.

W opinii Izby żądane przez Odwołującego wyjaśnienia zmierzałyby zatem do uzyskania oświadczenia o innej treści niż pierwotnie złożone. Wiązałyby się one ze zmianą liczby modułów do takiej ilości, aby spełnić wymaganie wynikające z pkt 1.1.2.4 załącznika 2.10b do OPZ, co jednoznacznie wynika ze stwierdzenia Odwołującego, że „zmiana ... sprowadzałaby się wyłącznie do wskazania także dodatkowego modułu”. Tymczasem, jak wyżej wskazano, na etapie badania i oceny ofert, niezgodna z SWZ treść oferty nie może zostać zmieniona w celu doprowadzenia jej do zgodności z oczekiwaniami Zamawiającego.

Jeszcze raz należy podkreślić, że załącznik nr 3.1. do formularza jako przedmiotowy środek dowodowy zgodnie z art. 107 ust. 2 Pzp nie podlega uzupełnianiu i nie zmienia tego stanowisko Odwołującego co do tego, że w jego ocenie załącznik ten nie stanowił przedmiotowego środka dowodowego. Izba wskazuje, że norma prawna zawarta w art. 107 ust. 2 Pzp, w przeciwieństwie do art. 128 ust. 1 Pzp, nie dopuszcza uzupełnienia dokumentów zawierających błędy, co

zdaniem Izby, należy rozumieć jako błędy merytoryczne, a z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, gdzie w ocenie Izby Odwołujący błędnie wypełnił przedmiotowy środek dowodowy, tj. załącznik nr 3.1. do oferty w zakresie ilości modułów. Tym samym nie można mówić o "niekompletności" przedmiotowego środka dowodowego. Nie ma więc możliwości dokonania istotnej merytorycznej zmiany treści przedmiotowego środka dowodowego, a zdaniem Izby zmiana w ilości modułów miałaby właśnie taki charakter.

Izba stwierdziła także, że w niniejszej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw faktycznych do zastosowania instytucji poprawienia ewentualnej niezgodności treści oferty z dokumentami zamówienia, o czym stanowi przepis art. 223 ust. 2 pkt 3 Pzp. Poprawienie nieprawidłowości z art. 223 ust. 2 pkt 3 Pzp występującej w ofercie uzależnione jest od spełnienia dwóch przesłanek, po pierwsze niezgodność musi mieć charakter omyłki, a nie celowe działania wykonawcy polegającego na świadomym złożeniu oświadczenia woli, a po drugie poprawienie niezgodności nie spowoduje istotnych zmian w treści oferty. Co istotne, Zamawiający musi wiedzieć, w jaki sposób ma dokonać poprawienia takiej omyłki, a wiedza ta powinna mieć swoje oparcie w treści złożonej oferty. Jak wskazuje orzecznictwo Krajowej Izby Odwoławczej poprawa innej omyłki na podstawie art. 223 ust. 2 pkt 3 Pzp jest możliwa, jeśli nie prowadzi do wytworzenia zupełnie nowej treści oświadczenia woli. W przedmiotowym postępowaniu, w ocenie Izby, Zamawiający w wyniku dokonanej poprawy otrzymałby oświadczenie Odwołującego merytorycznie o odmiennej treści niż pierwotnie złożone. Nastąpiłaby bowiem zmiana ilości modułów wskazanych pierwotnie w załączniku nr 3.1. Uznanie więc, że Odwołujący pomimo wyraźnego wskazania w ww. załączniku ilości modułów, tak naprawdę zaoferował inną ilość, a więc, że powyższe stanowiło inną omyłkę ingerowałoby w treść złożonego przedmiotowego środka dowodowego i doszłoby do zmiany treści oferty, co jest niedopuszczalne w świetle przepisów Pzp. Wyjaśnienie treści przedmiotowego środka dowodowego nie może skutkować zmianą treści oświadczenia lub dokumentu. Podkreślić należy także, że Zamawiający nie może również na podstawie art. 223 ust. 2 pkt 3 Pzp samodzielnie poprawić oferty w tym zakresie. Skoro ustawodawca w przepisie art. 107 Pzp nie zezwala na to, by Wykonawca mógł na wezwanie Zamawiającego poprawić błędnie wypełniony przedmiotowy środek dowodowy, to tym bardziej nie może tego samodzielnie uczynić Zamawiający. Ponadto zgodnie z wyrokiem KIO 3343/23 jeżeli nie sposób ustalić treści oferty przedmiotu oferowanego świadczenia, to nie jest możliwe ustalenie treści tego oświadczenia woli bez jego istotnej zmiany lub prowadzenia ustaleń z wykonawcą już po terminie składania ofert, co jest wprost zakazane przepisem art. 223 ust. 1 zdanie 2 Pzp. W ofercie Odwołującego omyłka nie nosi cech oczywistości. Nie jest ona łatwa do zidentyfikowania, nie jest od razu widoczna, w celu jej ustalenia konieczne byłyby dodatkowe wyjaśnienia po stronie Odwołującego. Z pewnością zatem powstałego stanu w ofercie Odwołującego nie można traktować jako omyłki oczywistej, możliwej do poprawienia przez Zamawiającego samodzielnie, bez wpływu na treść oferty. Poprawienie oferty na podstawie art. 223 ust. 2 pkt 3 Pzp w rozpoznawanej sprawie wiązałaby się z koniecznością przeprowadzenia negocjacji pomiędzy Zamawiającym a Odwołującym, czego zabrania wprost przepis art. 223 ust. 1 Pzp.

Mając powyższe rozważania na względzie Izba uznała, że Zamawiający w sposób prawidłowy uznał, że oferta Odwołującego jest niezgodna z warunkami zamówienia w zakresie wskazania liczby modułów niewystarczającej do realizacji wymagań wynikających z punktu 1.1.2.4 załącznika nr 2.10b do OPZ, w konsekwencji czego odrzucił ofertę na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 5 Pzp.

Odnosząc się do zarzutu nr 4, wskazać należy, że Odwołujący w odwołaniu wskazywał, że podanie w ofercie Przystępującego urządzenia C802 o wymiarach 1387 i x 2215 x 904 mm oznacza zastosowanie ładowarki, w której można maksymalnie zainstalować 8 modułów o mocy 50 kW każdy. Zainstalowanie dodatkowego, dziewiątego modułu wymusza zastosowanie urządzenia 3 szafowego a tego Przystępujący nie założył w ofercie. W rezultacie należy uznać, że albo wykonawca nie zakładał dostawy ładowarki z 9 modułami bowiem urządzenie C802 może posiadać maksymalnie 8 wszystkich modułów albo też przyjął zastosowanie innego urządzenia to jest C803 jednak w tym wypadku wskazał nieprawdziwe i wprowadzające w błąd wymiary ładowarki. Powyższe świadczy zdaniem Odwołującego o niezgodności oferty Przystępującego z warunkami zamówienia.

Mając na uwadze tak skonstruowany zarzut, Izba stwierdziła, że nie zasługiwał on na uwzględnienie. Po pierwsze przypomnieć ponownie należy, że art. 226 ust. 1 pkt 5 Pzp może mieć zastosowanie, jeśli możliwe jest uchwycenie niezgodności pomiędzy ofertą wykonawcy lub jego określonym oświadczeniem (informacją) a warunkami zamówienia, które zostały skonkretyzowane, skwantyfikowane i jednoznacznie ustalone przez Zamawiającego. Niezgodność ta nie może mieć charakteru dorozumianego, nie może odnosić się do elementów dokumentów zamówienia, które nie zawierają jednoznacznych wskazówek budowy treści oferty wykonawcy. Pod względem ciężaru dowodu, wymaga on od Odwołującego przede wszystkim wskazania konkretnego postanowienia czy wymogu określonego w dokumentach zamówienia. Trzeba także podkreślić, że postępowanie odwoławcze jest postępowaniem kontradyktoryjnym, a z istoty tego postępowania wynika, że spór toczą strony postępowania i to one mają obowiązek przedstawienia dowodów na poparcie okoliczności, z których wywodzą określone skutki prawne (art. 534 ust. 1 Pzp). Jak wskazał Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z dnia 10 sierpnia 2022 r., XXIII Zs 86/22: *to na odwołującym spoczywa ciężar wykazania*

okoliczności faktycznych będących podstawą odwołania i uzasadniających jego wnioski. To odwołujący bowiem, a nie zamawiający, a tym bardziej przystępujący, wywodził z okoliczności podnoszonych w odwołaniu korzystne dla siebie skutki prawne, opierając na nich żądanie odwołania, a co za tym idzie oczywistym jest, że okoliczności te powinien wykazać właśnie odwołujący.”.

Izba ustaliła, że w formularzu 3.1. do oferty Przystępujący podał następujące parametry:

4.	Liczba modułów ładowarki szybkiego ładowania	9
	Moc pojedynczego modułu [kW]	50 kW z podziałem na 2 kanały po 25 kW
5.	Sposób wykonania	Urządzenie składa się z daszka kontaktowego umieszczonego na maszcie oraz zintegrowanego elektronicznego systemu sterującego procesem ładowania zasilanego z jednostki Power Unit
	Wymiary gabarytowe ładowarki szybkiego ładowania (długość [mm] x szerokość [mm] x wysokość [mm])	Jednostka Moc C802 Wymiary: 1387 x 2215 x 904

W ocenie Izby Odwołujący pomimo ciężącego na nim ciężaru dowodowego nie wykazał, że oferta Przystępującego jest niezgodna z SWZ. W żaden sposób nie wykazano, że wbrew oświadczeniu Przystępującego nie przewidział on dostawy 9 modułów ładowarki szybkiego ładowania. Nie wykazano też, że brak jest technicznych możliwości umieszczenia w szafie o wymiarach wskazanych przez Przystępującego 9 modułów. Fakt, że w karcie katalogowej producenta widnieje informacja, że szafa o wskazanych przez Przystępującego wymiarach mieści w sobie 8 modułów, nie wyklucza, że istnieje możliwość kustomizacji urządzenia do parametrów wskazanych w ofercie. Izba podkreśla, że Przystępujący złożył jako dowód oświadczenia producenta KEMPOWER, z którego wynika, że urządzenie o wskazanych przez Przystępującego wymiarach zostanie indywidualnie dostosowane do potrzeb prowadzonego postępowania poprzez możliwość zabudowania dodatkowego, dziewiątego modułu mocy. Izba uznała więc, że skoro Przystępujący wypełnił załącznik nr 3.1. w zakresie ładowarki w sposób żądany przez Zamawiającego, uwzględniający wszystkie wymagania zarówno co do konieczności wskazania liczby modułów oraz wymiarów gabarytowych ładowarki szybkiego ładowania to nie sposób uznać, że jego jest niezgodna z SWZ, tym bardziej, że Odwołujący nie wykazał z jakim konkretnie postanowieniem SWZ jej treść miałaby być niezgodna.

Izba za niezasadny uznała również zarzut nr 5 odwołania, dotyczący niezgodności oferty Przystępującego z postanowieniem 1.1.2.5 OPZ, a sprowadzający się do twierdzenia, że urządzenie zaoferowane przez Przystępującego przekracza maksymalną moc pobraną z sieci elektroenergetycznej.

Izba ustaliła, że zgodnie z postanowieniem pkt 1.1.2.5. OPZ znamionowa moc pobrana z sieci elektroenergetycznej przez stację ładowania nie może przekroczyć 400 kW. Przystępujący w załączniku nr 3.1 do oferty wskazał wartość 400+50 kW. Ponadto jak wynika z oświadczenia Przystępującego moc pobierana przez urządzenie zostanie tak ograniczona, aby ta pobrana z sieci nie przekraczała 400 kW. Jednocześnie zauważyć należy, że Zamawiający w OPZ nie żądał od wykonawców, poza oświadczeniem odnośnie do mocy znamionowej żadnych dodatkowych oświadczeń, czy też wyliczeń w zakresie zarówno mocy znamionowej wyjściowej ładowarki, jak i wejściowej. Jak wyjaśnił na rozprawie celem sformułowanego postanowienia było oznaczenie na tabliczce znamionowej, że w kontekście stacji ładowania pojazdów elektrycznych jest to maksymalna moc z jaką urządzenie może bezpiecznie i w sposób ciągły pobierać z sieci energetycznej w celu naładowania pojazdu/autobusu. Izba stwierdziła, że skoro Przystępujący przewidział ograniczenie programowe na 96% sprawności (przy dozwolonym przez Zamawiającego poziomie 94%) to nie sposób uznać, że stacja ładowania nie przekroczy 400 kW, co wynika z treści pisma procesowego Przystępującego.

W konsekwencji Izba zarzut oddaliła jako niezasadny uznając, że parametr wskazany przez Przystępującego jest zgodny z wymaganiami punktu 1.1.2.5. OPZ.

Izba oddaliła dowód złożony przez Odwołującego w postaci Opinii technicznej dotyczącej interpretacji wymagań SWZ/OPZ w zakresie mocy stacji szybkiego ładowania autobusów elektrycznych uznając, że na obecnym etapie postępowania powoływanie się przez Odwołującego na okoliczność, że „SWZ/OPZ zawiera niedającą się rozstrzygnąć sprzeczność w zakresie parametrów stacji szybkiego ładowania (...) nie można rozstrzygnąć, któremu z wymagań należałoby przyznać priorytet, tj. czy przeważający jest wymóg dotyczący nominalnej mocy ładowania czy mocy pobieranej z sieci” jest działaniem spóźnionym. Dowód ten odnosi się wprost do treści dokumentacji postępowania, gdyż dąży do wykazywania niespójności i sprzeczności w treści OPZ i SWZ. Również treść tego dowodu skupiająca się na niespójności treści SWZ i OPZ w ocenie Izby powoduje, że dowód ten jest nieprzydatny do rozstrzygnięcia sformułowanego w punkcie 5 zarzutu odwołania, który dotyczy niezgodności oferty z warunkami zamówienia.

W konsekwencji powyższych rozważań Izba uznała, że odwołanie w całości podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku na podstawie art. 557 oraz art. 574 Pzp oraz w oparciu

o przepisy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 2020 r. w sprawie szczegółowych rodzajów kosztów postępowania odwoławczego, ich rozliczania oraz wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania (Dz. U. poz. 2437).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Przewodnicząca: